

RM 9-1994: Meddelelse om overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3.

1. Med henblik på at undgå, at politiet tvinges til at anvende magtmidler i videre omfang end nødvendigt, skal jeg henstille, at politiet i fremtiden i videre omfang sigter anholdte for overtrædelse af § 119, stk. 3, når betingelserne herfor er til stede, og at der gennemføres en strafforfølgning heraf.

2. Det kan i den forbindelse - bl.a. på baggrund af bestemmelsens forarbejder - lægges til grund, at handlinger, der består i at slå vildt om sig eller sparke for at undgå at blive holdt fast af politiet eller iført håndjern, er omfattet af bestemmelsen, i det omfang forholdet ikke er så groft, at det kan henføres til § 119, stk. 1, eventuelt jf. § 21.

Omfattet af bestemmelsen i § 119, stk. 3, er endvidere det forhold, at den anholdte holder fast i genstande eller personer, når politiet forsøger at føre den pågældende bort fra stedet, og tilsvarende modstand under den efterfølgende transport og indbringelse på politistation/detention m.v.

Det forhold, at en anholdt, der ønskes ført væk, ikke følger med, men forholder sig passiv, eventuelt lægger sig ned, antages ikke at være omfattet af bestemmelsen. Det samme gælder det forhold, at en anholdt forsøger at undvige ved f.eks. at løbe fra stedet, i det omfang den anholdte ikke i den forbindelse slår eller river sig fri fra en polititjenestemand, der holder ham fast, f.eks. med et greb i armen.

På samme måde vil en fysisk modstand mod at lade sig visiteres i sig selv kunne være strafbar.

3. Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter forsæt hos gerningsmanden, d.v.s., at den pågældende må vide, at han eller hun er anholdt af en polititjenestemand.

4. Som følge af, at bestemmelsen hidtil kun i ringe omfang er blevet anvendt, vil det formentlig, også for at undgå unødvendige sager, være hensigtsmæssigt i forbindelse med anholdelse, hvor en sådan modstand kan tænkes at blive udøvet, så vidt muligt at gøre de pågældende opmærksomme på, at det i sig selv vil være strafbart at modsætte sig anholdelsen, herunder borttransporten.

Det samme gælder i forbindelse med forestående anholdelser i større omfang (masseanholdelser), f.eks. i forbindelse med vejblokeringer og lignende, hvor det forinden der skrives til rydning og anholdelser, bør tilkendegives, at modstand mod eventuelle kommende anholdelser i sig selv er strafbar.

5. Det er naturligvis også i denne sammenhæng af betydning, at de deltagende polititjenestemænd, har udført deres tjenestehandlinger korrekt og optrådt på en måde, der ikke af de anholdte med rette kan opfattes som provokerende.

6. Sager om overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3, henhører under politimesterens tiltalekompetence, idet den anholdende polititjenestemand almindeligvis ikke kan opfattes som forurettet, jf. herved min meddelelse RM 7/1992 pkt. 1.4.4.

7. Overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3, må isoleret bedømt som udgangspunkt antages at ville medføre en bødestraf. På baggrund af den vejledende bødetakst for overtrædelse af normalpolitivedtægtens § 3, stk. 1 (voldelig optræden) på 600 kr. bør anklagemyndigheden søge

tilstræbt et bødeniveau på 1.000 kr. for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3, der må anses for en grovere lovovertrædelse end politivedtægtens § 3.

Såfremt den sigtede erkender sig skyldig, vil sagen herefter i givet fald kunne afgøres med et bødeforelæg, eventuelt sammen med den sag, der gav anledning til anholdelsen.

8. Kopi af domme om overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 3, der ikke søges anket, bedes gennem statsadvokaten indsendt til mig til orientering.

Asbjørn Jensen.